

Նախարարներ կ'երթային, կ'երթար պալատն հայազարմ.  
 Կարծես ամբողջ թորդոմին հոն էր բանակը ուղարկ.  
 Վահանաւոր, տիգաւոր, հոն էր աղեղն ու մըկունդ.  
 Բոլորը լուռ կ'անցնէին զէնքերն երկիր խոնարհած  
 Հազար փողեր մերթ մարտի եւ մերթ ողբի երգերով:  
 Սիրելիներ երկուստեք չըրջապատած են վըշտով,  
 Իշխանագունք մեծամեծ, դողդոջ ձեռքով դրօշ բըռնած,  
 Ծիրանածին որդիներ կառքին քովէն հետիոտն,  
 Բոլորը մէկ սրտառուչ ե'ւ կ'արտասուեն ե'ւ կ'երթան:  
 Արծաթադեղ շեփորներ, սուգի տաւիղ քաղցրաձայն  
 Կը պատառեն սիրտ եւ օդ, երկնէ երկիր բոթ կ'անցնի.  
 Սրտածմլիկ կը ճըչան, ողբանքաւ կ'արտասուեն  
 Սեւ քօղերով գիրգ կոյսեր, նուրբ քայլերով ամպարիկ,  
 Վարսերն ուսին ծըփծըփուն, տըխուր աչքեր սեւորակ,  
 Պարանոցներ մեղմօրօր, ինչպէս ճերմակ շուշաններ.  
 Վարսերու յորդ խոպոպներ անաղորոյն կը փրցնեն  
 Կարմըրանուռ այտերուն վըրան ախօս բանալով:  
 Ամբողջ յորձանքը ուսկին յուղարկաւոր սրտաբեկ  
 Յուսալքուած կու լային եւ կ'երթային գլխիկոր.  
 «Հազար ափսո՛ս, որ մեռաւ մեր քաջ արքան բարեսէր,  
 Հազար ափսո՛ս մեր որդւոց, այս ի՛նչ խաւար էր պատեց.  
 Ի՞նչպէս մեռաւ մեծագոր Տրդատ արքան մեր անմահ»...  
 Դարանաղեաց հէգ լեռնե՛ր, խօլ ըստուերներ իջուցէք,  
 Իջէք, իջէք Թորդանայ շիրմին վըրայ դերդ արձան:  
 Հոն կը հանգչի վեհափառ Տրդատն Հայոց մեծ արքան,  
 Հոն կը նընջէ աշխարհիս առիւծասիրտ ահարկուն.  
 Հոն քուն կ'ըլլայ դէմքը փակ յաղթող վըկան Քրիստոսի  
 Մարմարի մէջ տարածուած, բարձ կըրանիտն ամրակուռ.  
 Կափարիչ մը տըխրադէմ արեւն Հայոց կը ծածկէ:  
 Ինչպէս անքուն պահապան դայն կը դիտեն հրեշտակներ.  
 Հառաչանքներ կը լըսուին ճգնարանէն Մանէի.  
 Ամէն ոգի դայն կ'ողբայ, ամէն փերի կ'արտասուէ  
 Զայն որ հիւսիս եւ հարաւ վաթսուն տարի չղթայեց,  
 Հըսկաներուն բըռնաւոր կըռփող Տըրդատն հիանալի,  
 Թագաւորաց Թագաւոր, Տըրդատն արքայ գերագահ,  
 Տըրդատ Հայոց խընամող, խաղաղութեան հանգրուան:  
 Իրմէ առաջ ոչ ոք մեծ, իրմէ յետոյ ոչ ոք քաջ:  
 Փողն ահագին կը գոչէր «Դարձէ՛ք, արքան հանգչեցաւ»:  
 Իսկ բաղմութիւնը կարծես այնտեղ մընալ կը տենչար,  
 Թեւերն օդին մէջ ծըփուն սըրտածմլիկ կը հարցնէր  
 «Ի՞նչպէս ինկաւ մեծագոր հայրենեաց փա՛ռքը Տըրդատ»  
 Սարեր, ձորեր Թորդանայ կը գոչէին «Ո՛հ Տըրդատ»...  
 «Ի՞նչպէս ինկաւ մեծագոր հայրենեաց փա՛ռքը Տըրդատ»:

Թրգմ. հ. Վ. ՅՈՎՀԱՆՆԵՍԵԱՆ  
 Տիրե-Տաուա, 3 Յունուար 1939

Հ. Ղ. ԱԼԻՇԱՆ  
 1847

## ՅՅՆԶԱՆՔՆԵՐՍ

Արփաթեւել սահմաններէն հորիզոնին  
 Դէպի ափերն արշալոյսին ոսկեղինիկ,  
 Անհունի ծովն ընկըմիւ, կամ Գաղափարին  
 Վեհ բարձրութեան հըպիւ կատարը բալածիգ՝  
 Հողւոյս ահա տենչանքն հըղօր:

Ծընունդ հողի, բայց ելլել վեր այս բերտ նիւթէն  
 Դէպի երկնի սըրբամաքուր անկոխ դօտին,  
 Ու աստղերու ոսկեճամուկ բաւիղներէն  
 Գիշերներով ման դալ, ըզզալ անցքն էակին՝  
 Հողւոյս ահա տենչանքն հըղօր:

Փարած լոյսի յետին շիթին՝ որ կը ծորի  
 Արեւմուտքի սեմին վըրայ հալող գունտէն,  
 Ու մեկնելէն վերջն իսկ փընտուել բան մ'որ չմարի,  
 Որ պատրանքովն անոր ապրի՛լ տայ մեզ նորէն՝  
 Հողւոյս ահա տենչանքն հըղօր:

Այդ խուսափուկ լոյսի շիթին ծարաւն անյագ՝  
 Զիս կը տանի անանց Լոյսի չըքնաղ ափին,  
 Հոն ուր անմուտ Արեգակն է, Միտք երանեակ.  
 Ապրի՛լ սուղուած երջանիկ մէ՛ջն այդ Յաւերթին՝  
 Հողւոյս ահա տենչանքն հըղօր:

Ամփոփել մէկ հայեացքով մեծ անհունութիւնն,  
 Ըլլալ կեդրոն լոյսի, գոյնի բեղբոսկումին,  
 Ըլլալ հաղորդ տիեզերքի շարժման բեղուն,  
 Խանդավառիլ ու երզն ըզզալ ծաղկին, բոյրին՝  
 Հողւոյս ահա տենչանքն հըղօր:

